

CULTUUR OM DE HOEK

Beeldende kunst

Informatie

- Overzichtstentoonstelling Brita Seifert
- Galerie Pictura, Aijenseweg 16b Aijen
- Te zien van 17/1 tot en met 20/2
- Di tot en met za 14.00-17.00 uur

- Opening komende zondag 14.00 uur
- Meer informatie:
www.galeriepictura.nl
www.britaseifert.nl

Brita Seifert in haar atelier naast Galerie Pictura in Aijen. „Als ik nu met de trein naar Duitsland ga, krijg ik weer een beklemmend gevoel.”

foto Mara van den Oetelaar

Kunst om leed te verwerken

Schilderen is haar manier van verwerken. Het leed dat haar man haar aandeed, legde ze vast op 150 schilderijen. Die kieverde ze in de container. ‘Weg damit!’ Verleden tijd. Brita Seifert uit Aijen over onderdrukking van vrouwen.

door Peter Janssen

Toen ze nog in de toenmalige DDR woonde, maakte ze politiek getinte schilderijen. En ze had vrienden in het Westen. Doodzondes in het voormalige Oost-Duitsland, waar overall verklikkers zaten. In 1989 werd Brita Seifert voor de keus gezet: haar uitreispapieren ondertekenen en ophoepelen, of de gevangenis in. Ze koos voor het eerste. Ze was 25. Wrange speling van de geschiedenis: drie maanden later viel de muur. „Dat had niemand verwacht, anders was ik wel ondergedoken. Nu hadden ze me alles afgepakt.” Afgelopen najaar exposeerde Brita Seifert met acht andere vrouwelijke kunstenaars in het Zeeuwse Geersdijk. Titel van de tentoonstelling: *Geschonden schoonheid*. Het ging over misbruik van en geweld tegen vrouwen. „Een beklemmend onderwerp.

We hebben niks verkocht. Zoiets hang je thuis niet aan de muur. Maar er waren wel veel reacties. Ik was verbaasd dat zoveel vrouwen diezelfde ervaring hebben. Dat heeft me sterker gemaakt. Er ontstaat een wij-gevoel, het heeft iets kalmerends.” Ze had een persoonlijke tekst geschreven, maar die vond de galerie te heftig om te delen. Seifert: „Je hebt vele soorten van geweld tegen vrouwen en ik heb ze allemaal ervaren. Van mijn eigen man. Jarenlang heb ik er alleen maar over kunnen schilderen. Je bent als mens beschadigd. Wat doe je daarmee? Kapotgaan? Of opstaan? Dan moet je het wel verwerken. Ik heb er 150 schilderijen over gemaakt. Die heb ik daarna allemaal de container in gekieperd. *Weg damit!* Verleden tijd.” Ze geloofde het bijna zelf. „Het is twintig jaar geleden. Maar het blijft een gevoelig thema. Je kunt leren ermee om te gaan. Maar vergeten, dat lukt niet. Als er een trigger is, zoals nu de massa-aanrandingen in Keulen, komt het heel heftig terug. Ook fysiek. Ik slaap slecht, krijg hartkloppingen en heb nachtmerries. Dat heeft me wel verast. Dat zoiets kan. Alleen maar door erover te lezen. Maar ik stelde het me natuurlijk ook heel beeldend voor.” Brita Seifert heeft een tekening over Keulen gemaakt. Die laat een naakte, met een ketting gekluisterde vrouw zien. Een dode vredesduif ligt erbij op de grond. ‘De dood van de vrijheid’ heet het. „Als ik nu met de trein naar Duitsland ga, krijg ik weer een beklem-

mend gevoel. Het vertrouwen in de staat is weg. Het voelt als een terug naar af, want dat had ik in de DDR ook. Een staat die de eigen mensen beliegt. De Duitse pers trouwens ook. Over Keulen heb ik eerst in een Nederlandse krant gelezen en twee dagen laten pas in de Duitse. Blijkt later dat ze het bewust hebben achtergehouden. Maar ik ben volwassen! Ik wil weten wat er gebeurt en zelf een oordeel vormen.” Ze heeft zich een beetje verdiept in het thema vrouwenonderdrukking. „Zo weet ik

dat in Europa een derde van de vrouwen wordt onderdrukt. Maar daar moeten we de gebeurtenissen in Keulen natuurlijk niet mee wegrelativeren.” Een van haar tekeningen laat een vrouwengezicht zien, met de hand van een man tegen de mond gedrukt. Brita Seifert: „Veel vrouwen worden geslagen. Dat teken ik niet, het kan ook subtiel. Ik klaag het liever symbolisch aan. Vrouwen zijn vaak economisch ondergeschikt aan hun man en tot zwijgen gedoemd. Pas sinds de dood van mijn vader hoor ik mijn moeder zeggen dat hij haar onderdrukte. Hij was degene die het geld verdiende. Dus hij bepaalde wat er gebeurde. Zij had niks in te brengen.” Brita Seifert is in 1963 in Leipzig geboren. Daar volgde ze ook de kunstacademie. Een deel van haar fabelachtige techniek heeft ze daar meegekregen. Maar het meeste leerde ze zichzelf. Na haar uitzetting heeft ze onder andere in Berlijn gewoond, waar ze eveneens een opleiding volgde. Ze kwam naar Nederland omdat ze in Venlo een baan kreeg. Wonen deed ze in Roermond. Inmiddels is dat Aijen, waar ze de partner is van Roel van der Veen van Galerie Pictura. Seifert weet nog niet of ze op haar solo-expositie bij Pictura, die komende zondag begint, het werk over vrouwenonderdrukking laat zien. „In Duitsland kan dat. Daar houden ze van symbolische kunst en van sociale onderwerpen. In Nederland hebben ze toch liever dieren en stillevens. Hier moet kunst ook decoratief zijn.”

Tekening ‘De mond gesnoerd’.